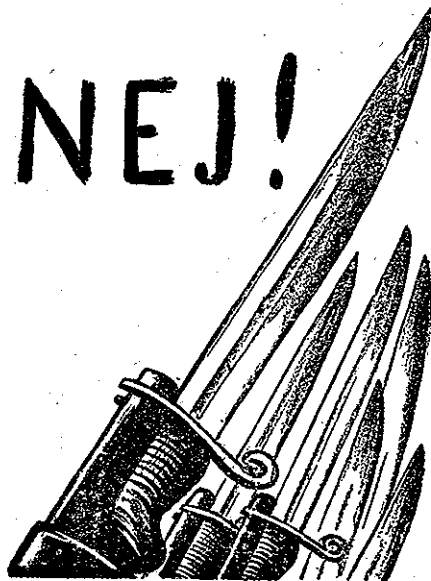

NEJ!

FREDEN och FRAMTIDEN beror på dig!

Säkra freden genom att krossa militarismen!

Efter det första världskrigets slut togs initiativ till en antimilitaristisk agitation av stora mått. Inom arbetarrörelsen var man beslutet att en gång för alla göra slut på kriget genom att förintna militarismen. Den gången fanns det en obruten kampvilja och en levande tro på egenkampen.

Nu — två år efter det andra världskrigets slut — väntar man ännu på klara paroller från den internationella arbetarrörelsen.

Vad väntar man på?

Har det hänt någonting som motiverar denna likgiltighet? Har den militarism som i dag har högkonjunktur över hela världen så förändrat karaktär att detta motiverar arbetarrörelsens likgiltighet?

Det är många som svarar ja på den frågan, och argumenterar på ungefär följande sätt:

Nazismen krossades av den demokratiska militarismen. Demokratiernas militarism var ett försvar för friheten. Det andra världskriget bevisar att demokrati och frihet framgångsrikt kan försvaras medelst militarism. Mellankrigstidens avrustningsivrare har det tyngsta ansvaret för det andra världskrigets långvarighet. Hade Hitler segrat skulle pacifister och avrustare fått bära skulden. Därför gäller det att konsolidera militarismen i de demokratiska länderna, så att vi inte än en gång står oupprustade och oskyddade inför reaktion och fascism.

Så ungefär lyder svaret från de som i dag slår vakt kring militarismen.

På frågan om militarismen ändrat karaktär svarar vi syndikalister och anarkister ett klart **nej**. Det andra världskrigets lärdomar endast styrker oss i denna traditionella uppfattning. Militarismen — all militarism — skapar krig, inte fred eller frihet. Nazismen inte endast krossades av demokratierna — den **byggdes också upp av dessa**. Passivt åsåg demokratierna hur tyska folket militariserades. Hitler hjälptes till makten av de som senare tvingades bekämpa honom med vapenmakt. Arbetarrörelsen hade aldrig behövt tolerera hitlerismen i Tyskland eller fascismen i Italien. En direkt aktion av det internationella proletarietet hade räckt till för att riva ner dessa våldets idoler och därmed förhindra det andra världskriget.

Det är tom, frasgrann lögn att militarismen är ett frihetens försvar. Ett starkt försvar betyder krig i stället för fred. Det är lätt att bevisa denna sanning. Var det Italien

eller Abessinien som började kriget, och vilket av dessa länder var starkast rustat? Var det Japan som överföll Kina eller tvärtom, och vem hade starkaste militarismen? Var det Polen eller Tyskland som började andra världskriget, och vilket land var bäst rustat?

Svaret på dessa frågor ger sig själv och precis lika självfallet kan man svara nej på frågan om militarismen har ändrat karaktär. Ett starkt försvar — vad är det för någonting annat än just det system som Hitler byggde upp i Tyskland och Mussolini i Italien. Den hundra procentiga militarismen blir alltid diktatur, alltid ett slags nazi-fascism.

Pacifister och antimilitarister har ingen skuld i andra världskriget. Skulden ligger hos de andra, som inte tog avrustningen på allvar. Skulden faller på de som saknade mod att avrusta — inte bara sitt eget land utan också Tyskland. Arbetarrörelsen hade kunnat krossa nazismen i dess begynnelse. Denna underlåtenhetssynd ledde rakt fram till andra världskriget.

I dag talar man redan om det tredje världskriget.

I socialismens, i frihetens, i den mänskliga anständighetens namn måste den internationella arbetarklassen lägga hela sin samlade styrka i kampen mot detta tredje världskrig. Här är inte plats för någon likgiltighet. Tiden hastar och snart kan det vara för sent. Kampen **för** framtiden måste bli kampen **mot** militarismen. Det gives inget annat val. Och det borde vara lätt att välja.

Här i landet offras det niohundra miljoner årligen på militarismen. Det är en skandal för svensk socialism utan like. Varenda förnuftig människa vet att detta miljonoffer inte säkrar oss för framtidens krig. Vi vet att det inte ges något säkert försvar mot atomkriget. Hela vår militärapparat bygger på lösa antaganden eller ren yrkesegoism. En gång i tiden gjorde vi världens bästa kanoner — ska vi nu börja med världens bästa atombomber?

Vår uppgift borde vara en annan och högre. Sverige har stått utanför det stora blodbadet. Det är ett lyckoöde som förpliktat. De miljoner vi offrar på en lotteriartad militarism borde kunna ställas i fredens och upplysningens tjänst.

Vad väntar vi på?

Att de fyra stora ska lägga vägen till rätta för människorna. Deras ansträngningar hittills kan avläsas i en rad misslyckanden. Fredens sak är arbetarklassens sak. Det är inte en handfull maktlystna politiker som ska rädda världen undan nästa krigskatastrof; det är de enkla, arbetande, värdeskapande människorna. Det räcker inte med ett håglöst, likgiltigt hopp. Det fordras handling och vilja. Det är ett ynkedomens svaghetstecken att arbetarrörelsen inte är mäktig lägga grunden för ett eget fredsprogram.

Än har arbetarna makten om de vill ha den. Än är det producenterna som avgör frågan om krig och fred. Men då måste vi använda oss av kampmedel som vi behärskar. Över militarismen saknar vi all kontroll.

Militarismen grundlägger hos staterna maktkänsla, övermod och självtillräcklighet som under svåra intressekonflikter kulminerar i krig och masslaktningar. Det måste bli arbetarklassens uppgift att krossa denna militarism, att avskaffa intressekonflikternas orsaker, skapa internationella samarbetsorgan och därmed möjligheter till en ljus och lycklig värld.

Syndikalister och anarkister.

Alla som önskar delta i den antimilitaristiska propagandan kan erhålla material därtill. Adr.: SAC, Box 415, Stockholm.